

«Світає...» (1914—1916)

Тичина Павло Григорович

Світає...

Так тихо, так любо, так ніжно у полі.
Мов свічі погаслі в клубках фіміаму,
В тумані загорнувшись, далекі тополі
В душі вигравають мінорную гаму.

Вже дніє поволі...

Так тихо, так любо, так ніжно у полі.

Світає...

Все спить ще: і небо, і зорі безсилі,
Лиш птах десь озвався спросоння ліниво
Та темний бовван на козачій могилі
Про давнє, минуле кричить мовчазливо.

Видніє щохвилі,

Все спить ще: і небо, і зорі безсилі.

Світає...

Проміннями схід ранить ніч, мов мечами,
Хмарки по всім небі й собі взолотіли.
Безмовні тумани тремтять над полями.
Підхоплююсь з ними і я, посвіжілий.

О, глянь, що над нами!

Розкраяно небо — мечами, мечами...

[1914-1916]

Постійна адреса: http://ukrlit.org/tychyna_pavlo_hryhorovych/svitaie